

128.

Ö. N.

1. Stanna, o stanna du vind, Som fordom har smekt min kind! Från

barndomens ljuf - li - ga da - gar Min lycka och sällhet du var.

2. Jag bandt uti blomstrande dalen
En krans, och jag gladdes därät;
Den vissnade bort och jag klagar,
Den fuktas ej mer af min grät.
3. Ett moln uppå himlen sig lägrar
Och slår emot rutan en skräll,
En tår för mitt öga sig hägrar
I sorgens och saknadens tjäll.
4. Men gläds då, att ödet är gifvet,
Och hör huru stormarna far.
En höst blir den sista i lifvet,
Det fins inga blommor mer kvar.
5. När jag blifver trötter vid stafven,
Blir tung och ej orkar mer gå,
Visst blir det så ödsligt i grafven,
Men hvilan jag finner ändå.